

INSTALLASJON: Kalle Runeson skraper i overflaten av Death Metal kulturen. FOTO: JOHAN OTTO WEISSER

+ Full pakke i

kunstforeningen

MALERI: Populærkulturen brukes i «Bird (Twin Peaks)» av Gehrd Grothusen. FOTO: JOHAN OTTO WEISSER

KUNST KRITIKK

Johan Otto Weisser
BILLEDKUNSTNER

Cross Talking

- ▶ Kirkefestspillutstilling i Christianssands Kunstforening
- ▶ Viser til 22. september
- ▶ **En krevende utstilling, som viser verker som forholder seg til det samtidskunstnere holder på med.**

Det merkes at det er kommet ny intendant i kunstforeningen. Aage Langhelle har kurert en utstilling som viser hvordan lokalene kan bære en ny og mer offensiv utstillingsprofil. Grepert med å bygge et permanent visningsrom for video som også ble brukt på forrige utstilling, er med på å gjøre et stort, men vanskelig utstillingsrom bedre.

Utstillingen er konsekvent i forhold til det kunstsynet som ligger til grunn. Slik sett er det selvfølgelig at katalogen er på engelsk. Selv om det er vanlig, virker det tåpelig og affektert. Man kan gjerne lage en tospråklig katalog, men kun engelsk gjør terskelen høyere enn nødvendig.

Katalogteksten er skrevet av Tommy Olsson, som i kjent stil skriver om alt annet enn utstillingen. Allikevel med en slags parallell til temaet. Like deler imponerende som irriterende.

Det er i det hele tatt mye stil her. Man møter flere av de mest moderne retninger i kunsten. Det er dette som er den nye mainstream. Kunst for kunstens skyld er definitivt ikke et tema. Det er ikke nok å se på arbeidene for å få noe ut av dem. Her møter vi kunst som aksjonisme og prosjekter som utforsker andre sider av kulturen og samfunnet. Mye handler om relasjonen mellom mennesker og grupper. Kunsten er opptatt av å finne andre måter å nærme seg verden på enn de vanlige. Et godt eksempel på det er verket «En ny skole i Batticaola» laget av Sørfinnset skole, en gruppe som bl.a. består av Geit Tore Holm og Søsja Jørgensen. De har tatt utgangspunkt i en konkurranse om utformingen av et sted til minne om ofrene for tsunamien i 2004. Konkurransen var å utforme et gitt sted i Norge, men kunstnerne valgte i stedet å foreslå at det ble bygget en skole for barn som var rammet i Thailand. Slik prøver man å sette vår lidelse inn i en større sammenheng. Arbeidet doku-

menterer konkurransen, svaret fra juryen og informasjon om hva en tsunami er. Det er et videointervju med en kvinne som mistet noen av sine nærmeste, og hvordan hun opplever sin hverdag. En annen video er tatt opp i Thailand hvor vi møter noen barn av Moken-folket, en folkegruppe som tradisjonelt lever på stranden. Barna forteller og tegner hvordan de ønsker at en skole for dem skal være. Her er det mye god vilje og tankevekkende perspektiver på hvordan vi minnes og hva vi glemmer, men det er en tålmodighetsprøve å gå gjennom alt materialet. Det virker som om man overhodet ikke prøver å kommunisere med publikum. Videoene oppleves som knapt redigert, og mer som et råstoff enn en ferdig form. Selve mengden av informasjon gjør verket utilgjengelig og kjedelig. Det er ikke gitt en form som holder på interessen og fokuset. Det er som å se andres feriebilder. Man forstår at de har utbytte av det, men det har ikke noe med meg å gjøre.

Slik var Are Viktor Hauffens videomontasje «Faith, Hope and Water» forbilledlig. Et fascinerende møte med tre merkelige måter å forholde seg til verden på. (tekster på norsk og

engelsk (!) På hver sin måte ønsker de å endre den måten man oppfatter verden på. På mange måter søkt og ubegriplig, men gitt en form som gjør at man sitter dypt fascinert i drøye 20 minutter.

Victor Linds video «Oslo by night – the stars» er sterk i forholdet mellom den poetiske formen og det dystre innholdet. En dyp blåsort himmel med vakre, blinkende stjerner. Etter hvert ser vi at det er et kart også. Kartet er over Oslo og stjernene er plassert der de jødene bodde som ikke kom tilbake fra Auschwitz. Fra det punktet er det rom for en rekke betraktninger og opplevelser.

Olaf Knarvik viser en serie portrettfotografier; «The Other Side». De viser mennesker som jeg antar er annerledes på en eller annen måte. Det blir for politisk korrekt. Bubers tekst referer i katalogen fra «Jeg og Du» trenger ikke disse illustrasjonene.

Det samme problemet finnes i Åse Løvgrens «Soria Moria 1#3» tre bilder av industribygg om natten. Koblingen til Einar Gerhardsen (i katalogen) er spinkel. Dette virker som en konseptuell saus på ganske ordinære fotografier.

Kalle Runesons installasjon

«Dark Art for Black Souls (a.k.a. Its easy to loose faith and hard to believe)» består av bilder man forbinder med svartmetallmiljøet. Utskrifter i dårlig kvalitet montert med pakketape understreker det subkulturelle. Jeg tror at dette er en kultur jeg overhodet ikke forstår. Dette verket hjelper meg ikke.

Cross Talking er altså en krevende utstilling. Den er godt montert og viser verker som forholder seg til det samtidskunstnere holder på med. Når premissene er lagt, er det bra at de gjennomføres med så stor beslutsomhet. For publikum er det bare å brette opp ermene, ta med matpakke og termos, for her må man bruke tid og krefter.

JOHAN OTTO WEISSER

” For publikum er det bare å brette opp ermene, ta med matpakke og termos, for her må man bruke tid og krefter.